

Motion av Johan Sjölander (S) om att använda sig av en folkbildningskampanj för att förebygga självmord

Sedan 1980 har antalet fullbordade självmord i Sverige och Stockholm halverats. Det är en fantastisk utveckling. Framförallt visar den att det går att åstadkomma resultat. Ett medvetet arbete och ökad kunskap gör skillnad. Självmord kan förebyggas.

Det är viktigt att förstå att arbetet med att förebygga självmord inte är någonting som enbart har med den psykiatriska vården att göra. Tvärtom. Ska vi komma framåt mot den nollvision landstinget i bred politisk enighet tagit beslut om krävs det att medvetenheten och kunskapen om självmord och hur de förebyggs sprids också utanför psykiatrins område.

I en nyligen genomförd undersökning visade det sig exempelvis att 75 procent av alla som begår självmord hade varit i kontakt med sjukvården – inte bara psykiatrin – under en tremånadersperiod före självmordet. Det visar på vikten av att hela vårdorganisationen ökar sin medvetenhet och blir bättre på att upptäcka personer som ligger i farozonen.

Men att förebygga självmord är inte bara något för vårdorganisationen. Det finns mycket vi som vanliga medmänniskor kan göra. Ibland kan en fråga från en människa till en annan ställd i rätt ögonblick bli det som avgör skillnaden mellan liv och död. Detta är dock någonting betydligt enklare sagt än gjort. Många av oss drar oss för att fråga. Vi vet inte säkert vilka symtom det är vi ska titta efter. Frågan i sig känns obehaglig. Och dessutom blir vi osäkra på vad vi ska göra med svaret. Föreningar, religiösa samfund, studieförbund och andra typer av nätverk i det civila samhället kan då vara effektiva kanaler för att ge människor redskapen att i sin närmiljö hantera denna typ av situationer. Ett brett, involverande arbetssätt innebär också möjligheter att nå ut till grupper som annars inte är i kontakt med eller känner förtroende för vården. Runt en problematik med så tydliga kulturella undertoner som självmord blir detta extra viktigt i en mångfacetterad storstadsregion som Stockholm.

Ska landstingets nollvision kunna bli verklighet måste vi således mot ovanstående bakgrund på allvar involvera medborgare utanför vårdorganisationen. Viktigt i detta arbete är också att ta tillvara på de kunskaper som finns i brukarorganisationer som till exempel SPES – riksförbundet för suicidprevention och efterlevandestöd.

Vi föreslår därför landstingsfullmäktige besluta:

att involvera det civila samhället i form av till exempel föreningsliv, studieförbund och religiösa församlingar i en folkbildningskampanj för att förebygga självmord.

Stockholm den 28 april 2011

Johan Sjölander (S)